

INTERNATIONALE BESTSELLER

CHARLOTTE LINK

MARTELAAR

'HUIVERINGWEKKEND.'
- THE NEW YORK TIMES

XANDER

THRILLER

DINSDAG 29 JANUARI 2008

Ze draaide het slot van de voordeur open, ging naar binnen en trok de deur achter zich dicht. In elke vezel van haar lichaam voelde ze hoe moe en uitgeput ze was. De lift was weer eens stuk, zoals meestal. Ze had dus helemaal naar de negende verdieping moeten lopen en moeizaam de ene na de andere trede beklommen.

Ik kan niet meer, had ze gedacht, ik kan echt niet meer.

Eigenlijk ging het al heel lang niet meer, maar wat er vandaag was gebeurd, was de druppel geweest. Ze was constant aan het eind van haar Latijn en meestal te moe om zelfs maar te kunnen nadenken. Eén woord echode als een mantra onafgebroken door haar hoofd: *volhouden, volhouden, volhouden...*

Tanden op elkaar en doorgaan, dat was altijd haar motto geweest, maar nu kon ze dat niet meer.

Haar zoon Patrick kwam zijn kamer uit. Mager en bleek. 'Hoi, mama. Je bent laat.'

Ze gaf geen antwoord. Ze vroeg zich af of hij te horen zou krijgen welke schande zij over hun gezin had gebracht. Zou zijn oudere broer het hem vertellen? Zou hij het begrijpen? Haar vergeven?

Kon hij zich redden zonder haar?

Ze keek hem aan en vermoedde dat haar blik haar verdriet wel zou verraden.

'Alles oké, mama?' vroeg Patrick onzeker.

Ze zei nog steeds niets en liep de woonkamer in. Jay keek zoals altijd televisie, iets wat hij vrijwel continu deed sinds hij dat ongeluk had gehad en zich bijna niet kon bewegen. Het volume stond op de hoogste stand, omdat Jay naast alle andere problemen ook slecht kon horen. Een quiz... Ze vroeg zich af of er tegenwoordig nog wel iets anders werd uit-

gezonden dan eindeloze quizzes. Kookprogramma's, oké. En verhalen van mensen die waren geëmigreerd. Mensen kookten, beantwoordden domme vragen of trokken naar vreemde landen.

Jay draaide zijn hoofd niet eens naar haar toe toen ze binnenkwam. Ook dat was elke avond zo. Jay nam niet langer deel aan het echte leven, iets waar ze zelfs begrip voor kon opbrengen. Zijn eigen 'echte leven' was sinds zijn ongeluk beperkt tot de vijfenvijftig vierkante meter van deze sociale huurwoning zonder enige hoop op verbetering. Doordat de lift zo vaak stuk was, konden ze zelden een uitstapje maken met de rolstoel en bleef zijn wereld beperkt tot de televisie, met quizzes, kookwedstrijden en mislukte emigratiedromen van de mensen die in eigen land ook al niet geslaagd waren. Dat was deprimerend, maar wat kon hij anders doen?

Ze liep de kamer door en deed de balkondeur open. Ze vergeleek hun flat met een van de honderden identieke honingraten in een van de vele troosteloze flatgebouwen die in de vorige eeuw waren gebouwd voor mensen die niet genoeg geld hadden om elders te wonen. Op de geasfalteerde pleintjes tussen de flats stonden plassen, de helft van de voordeuren was vernield en elk vrij stukje muur zat vol graffiti. Niets hier was mooi of gezellig, echt helemaal niets.

Op deze donkere winteravond lag de stad Bristol echter als een zee van licht voor haar. De geluiden van het verkeer, van de vele mensen en van het leven dat zich daar afspeelde, waren hierboven niet te horen.

Ze zag alleen het licht. Vriendelijk en stil.

Als een omhelzing, die wachtte op iedereen die zich eraan wilde overgeven.

Ze klom op de balustrade van het balkon en sprong eraf, naar de eeuwige vrede.

ZATERDAG 23 AUGUSTUS 2008

1

Aline werd die nacht wakker van een geluid dat anders was dan de gewone geluiden, zoals het geruis van de aanrollende golven, het gesis van het water dat zich over het zand terugtrok, de enkele kreet van een meeuw of de sterke wind waardoor het zo fris was geworden dat ze al had gehoopt dat ze Edmond kon overhalen om de tent in de baai af te breken en een gezellig hotelletje te nemen. Toen zij de wind een storm had genoemd, had hij alleen minachtend gelachen. Hij beschouwde de wind natuurlijk als een speciale uitdaging die hij absoluut wilde aannemen, want hij beschouwde kamperen aan de kust van Schotland echt als een avontuur. Hij voelde zich net een Viking of een kolonist of een ontdekkingsreiziger. Zij vond dit alles veel minder avontuurlijk en gewoon onaangenaam. In grote delen van Europa was het nu heerlijk zomers weer, maar niet hier aan de westkust van Schotland. Het had de afgelopen dagen onafgebroken geregend, zodat het zand ook hier in de baai, waar de zee niet kon komen, nat en zwaar was. En koud. De kou drong door het dunne grondzeil van de tent heen, zodat zelfs het isolatiematje amper iets uithaalde. De slaapzakken waren gelukkig wel heel warm, hoewel die nu ook een beetje klam aanvoelden. Net als alles wat in de tent lag trouwens.

Ze was zo blij geweest dat ze toch in slaap was gevallen, maar nu ging ze rechtop zitten en luisterde aandachtig. Wat was dat voor geluid geweest? Ze kon de zee horen, en de wind. Ach, ze had waarschijnlijk gewoon gedroomd.

Ze wilde net weer gaan liggen en zo diep mogelijk in haar slaapzak kruipen toen ze het opnieuw hoorde. Het geluid dat haar vermoedelijk had gewekt.

Een kreet.

Dit was echt niet de kreet van een meeuw of van een andere vogel of zelfs van een dier. Dit was de kreet van een mens, van een vrouw, die de stilte van de nacht verstoorde. Het was geen kreet zoals je soms slaakte als je verbaasd was, of schrok, of luidkeels ruziemaakte.

Het was doodsangst. Dat wist ze nu heel zeker.

‘Edmond!’ Ze tastte naar de slaapzak die naast haar lag. Ze kon bijna niets zien in het donker, maar de tent was zo klein dat ze alleen haar arm maar hoefde uit te steken om haar man wakker te kunnen schudden. ‘Edmond, word wakker! Alsjeblieft!’

Edmond gromde. Als hij sliep, dan sliep hij. Zelfs als de wereld verging, kreeg je hem bijna niet wakker.

Ze schudde aan zijn schouder. ‘Edmond, wakker worden!’

Pas toen ze haar vingernagels in zijn huid duwde ging hij rechtop zitten.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij verward. En meteen daarna: ‘Waarom maak je me midden in de nacht wakker?’

Ze zag alleen zijn vage omtrek, maar wist precies hoe hij eruitzag, dat zijn gekrulde blonde haar alle kanten op stond en hij slaperig zijn ogen dichtkneep. Ze wist hoeveel warmte hij uitstraalde, omdat hij als hij sliep net een kachtje leek.

‘Ik hoorde een kreet!’ zei ze.

‘Een kreet?’

‘Ja. Volgens mij vanuit de andere baai. Van een vrouw.’

Ze hoorde hem gapen. ‘Van een vrouw?’ vroeg hij op een toon alsof hij dacht dat ze gek was.

‘Ik weet het heel zeker. Ik heb het twee keer gehoord. Het waren angstkreten.’

‘O? En dat kun jij horen?’

‘Ja.’

‘Kom op, Aline. De kreten die je hier hoort zijn van meeuwen. Ga weer liggen en ga slapen.’

‘Edmond, ik...’

Op dat moment hoorden ze de kreet allebei.

Ze voelde Edmond verstijven. Dat verontrustte haar zelfs nog meer. Ze had liever gehad dat hij haar vol overtuiging duidelijk had gemaakt dat ze het zich had ingebeeld.

‘Edmond...’ fluisterde ze.

Hij zweeg. Ze wist dat hij een onschuldige verklaring probeerde te vinden. Het was geen goed teken dat hij zo lang zweeg.

‘Dat is de baai naast ons,’ zei hij toen.

‘Daar is dat gezin toch?’ fluisterde Aline.

Ze hadden het gezin gisteren laat in de middag al van verre zien aankomen: vader, moeder en twee dochters. Ze hadden hun auto boven geparkeerd en waren beladen met tenten en rugzakken naar de baai beneden geklommen. De oudste dochter, een tiener, had chagrijnig gekeken. Zij vond het waarschijnlijk vreselijk dat ze met haar ouders op vakantie moest, en kamperen maakte dat zelfs nog erger.

Aline had aan Yanis gedacht, hun zoon van veertien, die gewoon had geweigerd met hen mee te gaan. Hij zou deze twee weken zonder ouders vermoedelijk gebruiken om onafgebroken achter zijn laptop te zitten.

‘Dan ben je op zoek naar eenzaamheid en wemelt het opeens van de mensen,’ had Edmond narrig gezegd toen het gezin opdook. Aline had gelachen toen hij dat zei, want hier vlakbij was niemand. Alleen zij beiden en nu dit gezin, dus dat kon je echt niet ‘wemelen’ noemen. Toch had Edmond, nadat ze aan het begin van de avond nog een keer naar West Kilbride waren gereden om boodschappen te doen, hun auto niet op de parkeerplaats gezet, maar op een landweg iets verderop. Hij hoopte dat het gezin zich daardoor niet bewust was van hun burens, en hij was blij dat een landtong de beide baaien van elkaar scheidde.

Weer hoorden ze een kreet. Luid en schril. De kreet overstemde het geluid van de wind en van de golven. De vrouw gilte echt heel hard.

‘We moeten gaan kijken,’ zei Edmond. Het lichte Franse accent waarmee hij Engels sprak, was duidelijker te horen. Edmond was een Frans-Canadees en dat was goed te horen als hij zich opwond of moe was. Aline hoorde dat hij bang was.

‘Misschien kunnen we daar helemaal niet komen,’ fluisterde Aline.

Bij vloed verdween de landtong grotendeels in de zee, zodat de route naar de andere baai was afgesneden. Je moest dan via het steile pad omhoog klimmen, langs de klif lopen en een stuk verderop weer via een ander pad naar beneden gaan. Dat was niet gemakkelijk in het donker, en nu de rotsen nat waren van de vele regen al helemaal niet.

‘Ik loop naar de landtong en neem even een kijkje,’ zei Edmond vastbesloten. Hij knipte zijn zaklamp aan.

Aline zag dat hij heel bleek was. ‘Zal ik met je mee gaan?’

‘Je kunt beter hier blijven. Ik kan misschien sowieso niets zien. Het hangt ervan af hoe ver de vloed al is.’

‘Wees alsjeblieft voorzichtig.’

Edmond sliep altijd in een joggingpak en sokken. Hij haalde een dikke fleecetrui uit zijn rugzak en trok hem aan. Daarna pakte hij zijn sportschoenen en kroop uit de tent.

Aline keek op haar horloge. Het was achttien minuten over twee. Ze zocht haar telefoon en vond hem ergens tussen de dekens die op haar slaapzak lagen. Ze keek of ze al bereik had, want dat was gisteren niet zo geweest. Nog steeds niet! Waarom zou dat nu ook anders zijn? Verdomme, ze zaten in een stormachtige nacht in een tent in een verlaten baai, terwijl niet ver bij hen vandaan een vrouw gilde alsof ze in doodsangst verkeerde, en zij konden geen hulp invoeren. De politie niet en ook niemand anders.

Misschien was het helemaal fout dat Edmond probeerde uit te zoeken wat daar gebeurde. Misschien hadden ze snel naar boven moeten gaan en met hun auto naar een bewoond gebied moeten rijden en de politie moeten bellen. Ze kreeg steeds meer het gevoel dat ze als een muis in de val zat. Als daar echt iets vreselijks gebeurde, dan verkeerde ze zelf ook in gevaar. Het pad naar boven was overdag al een gevaarlijke onderneming waarbij je maar beter niet naar beneden kon kijken. En midden in deze pikdonkere nacht moest ze er niet aan denken! Toch wilde ze ook niet in deze tent blijven wachten tot... Ja, tot wat? Ze had immers geen idee wat daar aan de hand was. Straks bleek alles volkomen onschuldig.

Toch geloofde ze dat niet.

Ze spitste haar oren. De wind was te horen, en de branding. Verder niets. Had ze zich vergist? Nee, Edmond had het ook gehoord. En hij had het serieus genomen. Anders was hij niet weggegaan.

Waar bleef hij eigenlijk? Ze had het gevoel dat het al uren geleden was dat hij de tent had verlaten. Ze keek opnieuw op haar horloge. Zeven minuten. Het was nog maar zeven minuten geleden.

De nacht leek nu vredig. Toch nam Aline zich voor de volgende ochtend meteen te vertrekken. Ze wilde hier niet nog een nacht blijven, of er nu wel of niet iets was gebeurd en of Edmond wel of niet chagrijnig zou worden. Zij wilde hier weg en ergens anders naartoe waar ze niet volledig hulpeloos en alleen waren.

Er verstreek bijna een kwartier.

Ze maakte zich grote zorgen om haar man en vroeg zich net af of ze achter hem aan zou gaan toen de rits van de tent werd geopend. Ze zag Edmonds gezicht in het licht van zijn zaklamp. Hij was lijkbleek en ondanks de koude wind stond het zweet op zijn voorhoofd.

Hij kroop naar binnen, streek met zijn hand over zijn gezicht en fluisterde: ‘We moeten weg!’

Ze keek hem aan. ‘Nu? Meteen?’

Hij knikte. ‘We laten alles achter. We hebben alleen de autosleutel nodig en onze papieren. Trek je schoenen aan.’

‘En de tent dan? En de slaapzakken? En onze kleren?’

‘Wil je alles soms mee naar boven sjouwen? In het pikkedonker?’

Zelfs als ze niets meenamen dan de kleren die ze droegen, was het pad naar boven gevaarlijk.

‘Wat is er dan gebeurd?’ vroeg ze, onwillekeurig ook fluisterend.

‘Ik was boven en zag...’ Hij maakte zijn zin niet af.

‘Ben je boven geweest? In die andere baai?’

‘Het is vloed en het water stijgt, maar er was nog een streepje land. Ik kon eroverheen. Maar dat betekent...’

Aline begon van angst te rillen. ‘Wat betekent dat?’

‘Dat betekent dat ze ook bij ons kunnen komen,’ zei Edmond.

‘Wie zijn “ze”?’ vroeg Aline.

Ze konden de autosleutel niet vinden. Ze zochten tussen de dekens, hun kleren, de handdoeken. Die sleutel moest ergens zijn. Hadden ze hem misschien in het contact laten zitten en de auto niet op slot gedaan? Ze zochten en bleven zoeken, keken in elk hoekje, en lieten een chaos achter.

‘Dat kan niet waar zijn!’ riep Edmond steeds opnieuw. ‘Dat kan niet waar zijn!’

In korte zinnen vertelde hij wat hij had gezien in de andere baai. ‘Het zag er niet goed uit, helemaal niet goed. Ik zag lichten. En er waren mensen, verschillende mensen. Toen hoorde ik weer een gil. Het klinkt niet alsof er een feest is of zo. Het klinkt gruwelijk. Ik hoorde een kind huilen. Een man smeekte...’

‘Wat?’

‘Hij smeekte... om zijn leven,’ wist Edmond uit te brengen.

Aline stopte met haar paniekerige zoekpogingen. ‘Was dat de vader, denk je? Van dat gezin?’

Hij was een grote, sterke man. Hij had de meeste spullen naar beneden gedragen. Hij had er niet uitgezien alsof hij snel bang was. En die man smeekte om zijn leven?

Ook Edmond hield op met zoeken. Hij leunde naar Aline toe en pakte haar handen. Zijn vingers waren ijskoud. ‘Ik weet niet wat daar gebeurt,’ zei hij nadrukkelijk, ‘maar volgens mij was dat een overval. Een paar lui hebben die mensen overvallen. Ik heb geen idee waarom. Of ze wraak wilden nemen, geld wilden of...’

Ze wist wat hij had willen zeggen: of dat iemand het gewoon leuk vindt...

Iemand... Wie deed in vredesnaam zo iets?

‘We moeten hier weg,’ zei Edmond, ‘zo snel mogelijk. Laat de autosleutel maar.’

‘Maar de dichtstbijzijnde plaats...’

‘Maakt niet uit. Al moeten we uren lopen. We móeten hier weg. Nu meteen!’

Aline droeg net als haar man een joggingpak. Ze stopte haar paspoort

in haar broekzak, trok haar sportschoenen aan en pakte haar telefoon. Ze hield het ding vast alsof dat het laatste was wat ze nog had in deze wereld. En dat was feitelijk ook zo.

Het laatste... Daar wilde ze niet eens aan denken!

‘Ben je klaar?’ fluisterde Edmond.

‘Ja.’

‘Niet hardop praten. Ik denk niet dat iemand in die andere baai dat kan horen, maar we mogen het niet riskeren.’ Heel nadrukkelijk voegde hij eraan toe: ‘Ze mogen niet merken dat wij hier zijn.’

‘Oké,’ zei Aline zacht. Ze likte over haar droge lippen. Rustig blijven. Ze móesten rustig blijven. Gelukkig stond de auto niet op de parkeerplaats. Dat zou misschien hun redding zijn, want nu wees niets op hun aanwezigheid.

Edmond kneep even in haar hand, kroop achteruit de tent uit en ging staan. Aline volgde hem.

Ze keken even in de richting van de landtong en verstijfden.

Er liep iemand in het donker naar hen toe, gevolgd door een paar anderen.

Het was te laat.

Ze waren ontdekt.

Het regende. Twee weken lang had het constant geregend, gistermiddag en vannacht was het droog gebleven, maar nu regende het alweer. De lucht was blauw, net als de zee. Tijdens de vloed was het water verder het strand op gekomen dan normaal en nog steeds stroomde het als vies geel schuim ver over het zand.

Slechts een ongeveer twintig meter brede strook zand was droog gebleven. En bood een gruwelijke aanblik.

Inspecteur Finley Donaldson van de North Ayrshire Police trok rillend zijn schouders op. De dunne jas die hij over zijn pak droeg kon hem niet warm houden. Had hij maar een capuchon, muts of hoed bij zich, of op z'n minst een paraplu. Eigenlijk was het natuurlijk belachelijk dat hij dit zelfs maar dácht, gezien alles wat hier was gebeurd. Hoe nat hij werd en of hij hier kouvatte, was echt van minder belang.

Zijn collega, brigadier Aria McBride, kwam naar hem toe. Zij was zo slim geweest om een spijkerbroek, een dikke capuchontrui en rubberlaarzen aan te trekken, want hun schoeisel zakte diep weg in het stevige, natte zand.

'Drie doden,' zei ze. 'Een man, een vrouw en een kind, waarschijnlijk een gezin. We hebben nog geen papieren gevonden, dus hebben we hen nog niet kunnen identificeren.'

Fin Donaldson knikte.

Een jonge vrouw die vanochtend al heel vroeg boven op de klif haar hond uitliet had de tenten gezien, waarvan er eentje was omgevallen, maar ook iets wat op een levenloos lichaam leek. Ze had de politie gebeld. De beide agenten die het eerst ter plekke waren, dachten even dat het wildkampeerders waren, wat niet illegaal was. Ze dachten dat de storm de tent omver had geblazen en er misschien iemand gewond was geraakt door rondvliegende objecten, maar ze begrepen al snel dat dit een zaak was voor de afdeling Moordzaken. Dit was een bloedbad!

Het leek wel alsof er een waanzinnige tekeer was gegaan.

Toen Fin Donaldson hier aankwam, zat een van de agenten lijkbleek en met zijn uniformpet in de hand op een platte rots, terwijl hij constant door zijn natte haar streek. 'Zoiets heb ik nog nooit gezien,' mompelde hij steeds. 'Nog nooit.'

Aria McBride had aantekeningen gemaakt. 'De arts denkt dat deze drie mensen vannacht zijn gestorven, ergens tussen twaalf en vier uur. Na de autopsie kan hij meer zeggen.'

'Doodsoorzaken?' vroeg Fin, hoewel hij zich afvroeg of hij dat eigenlijk wel wilde weten.

'De vrouw is verkracht, waarna iemand haar strottenhoofd met een steen heeft verbrijzeld. En iemand heeft het meisje met haar gezicht in het zand gedrukt tot ze stikte.'

Fin zuchtte diep.

'De man is verdronken. Zijn armen en benen zijn geboeid en aan zijn lichaam is te zien dat hij is gemarteld. Ze hebben bij hem onder andere...'

Ze werd onderbroken.

Een van hun mensen stond boven op de klif hevig met zijn armen te zwaaien. 'Meneer! Dit moet u zien! Kom naar de andere baai, nu meteen!'

'Daar kun je alleen bovenlangs komen,' zei Aria, die zich zoals gewoonlijk bewonderenswaardig snel vertrouwd had gemaakt met de situatie ter plaatse. 'Het is al eb, maar toch nog steeds te gevaarlijk onderlangs via de landtong te gaan.'

Het was een steile en glibberige klim. Nergens in de omgeving was de kust steil, alleen hier bij deze beide baaien. En natuurlijk moest Fin uitgerekend hiér zijn. Hij struikelde een paar keer, doordat hij echt de verkeerde schoenen droeg voor zo'n exercitie. Achter zich hoorde hij Aria McBride, die hier kennelijk geen enkel probleem mee had.

Boven waaide het zo hard dat de wind de regen in hun gezicht blies. Fin vroeg zich af waarom iemand in dit weer vrijwillig ging kamperen.

Tegen de striemende wind en de regen in liepen ze langs de rand

van de klif, tot ze boven de tweede baai waren. Fin kneep zijn ogen tot spleetjes en zag dat daar ook politiemensen rondliepen. ‘Nee toch?’ zei hij. ‘Daar is toch niet ook een gezin vermoord?’

Het was een echtpaar. Ze hadden hun papieren bij zich en waren daarvoor snel te identificeren. De ambulanceverpleegkundigen hadden bij de man nog een vage pols gevoeld en probeerden hem nu te stabiliseren. De vrouw was dood. Ze zat rechtop tegen een rotsblok geleund, en alleen haar hoofd hing opzij.

‘Haar keel is doorsgesneden,’ vertelde een jonge agent die zo te zien moeite had niet over te geven. ‘Zo te zien met één krachtige haal.’ Hij gaf Fin een paspoort. ‘Dit zat in haar broekzak, maar het is drijfnat door de regen.’

Fin bekeek het paspoort. ‘Een Canadese pas. Aline Doucet. Geboren op 29 juli 1968 in Vancouver.’

‘De man is ook Canadees,’ zei een agent die hem een tweede pas liet zien. ‘Edmond Doucet. Uit Québec.’

Fin nam het paspoort van hem aan. Hij keek naar de lijkbleke man met een zuurstofmasker die net op een brancard werd gelegd. Het zou een lastige klus worden om hem via het steile pad naar boven te dragen. ‘Overleeft hij het?’

Een van de ambulanceverpleegkundigen keek hem aan. ‘Ziet er niet goed uit. Verschillende messteken in borst en buik.’

Waarom zou iemand Canadese vakantiegangers die aan de westkust van Schotland kamperen vermoorden? Waarom een echtpaar met een dochtertje? Dat was niet logisch. Maar Fin wist wel dat misdaden nooit logisch waren, zelfs een perverse misdaad niet. Soms had mensen gewoon de behoefte om geweld te plegen en genoten ze van het gevoel van macht over hun slachtoffers. In een grotere groep juttten ze elkaar helaas op. Hij was ervan overtuigd dat bij deze zaak sprake was van meer dan één dader, want in je eentje kon je niet vier mensen vermoorden en een vijfde zwaar verwonden.

‘Je hebt hier ook te maken met eb en vloed,’ zei Aria. ‘Als dit hier heel

vroeg in de ochtend is gebeurd, konden de daders nog via de landtong van de ene naar de andere baai lopen.’

Fin zei: ‘Ze moeten hebben geweten dat hier twee gezinnen kampeerden, want deze tent is van bovenaf niet te zien.’

‘En boven staat ook maar één auto,’ zei Aria. ‘Horen deze mensen bij elkaar en zijn ze met dezelfde auto gekomen? Maar waarom staan ze dan niet in dezelfde baai?’

Fin was bang dat dit een moeilijk onderzoek zou worden, dat ook nog eens zou worden bemoeilijkt door veel media-aandacht, waardoor er meer druk op de politie zou liggen om de zaak snel op te lossen.

Gelukkig was de pers hier nog niet.

Zijn telefoon ging. Een van zijn mannen die in de andere baai bezig waren met het verzamelen van bewijsmateriaal. ‘Meneer, u moet hier-naartoe komen. Zo snel mogelijk!’ Hij klonk opgewonden, schor. Hij moest de branding overstemmen.

Fin werd al beroerd door het idee dat hij opnieuw over dat glibberige paadje naar boven en naar beneden moest klimmen. ‘Wat is er dan gebeurd?’

‘Er is een overlevende, een meisje. Ze is niet gewond. Kom alstublieft. Zij zou weleens de enige getuige kunnen zijn.’